

тя ли говори? Като виждамъ съ очитѣ си, тѣ ли виждатъ? Не, задъ устата ми седи туй невидимото, което говори. Задъ очитѣ ми седи туй невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда — то прави всичко. Нѣкой пѣтъ вие казвате: сърцето ми тупа, чувствавамъ любовъ. Кой може да покаже тази любовъ на сърцето? Казватъ: е, какъ се зачервило лицето! Чудно нѣщо! Като се зачервило лицето, това любовъ ли е? Ако е въпросътъ за зачервяване, азъ мога да зачервя и своята соба, азъ мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любовъ, то е едно съвпадение на нѣщата. Червениятъ цвѣтъ на любовта може да изпиква като единъ признакъ, но това ни най-малко не показва тази любовъ, която носи животъ въ себе си. И тогава падаме въ заблуждение. мислимъ, че сме напипали нѣщата, напипали любовта и казваме: е, лицето му е червеничко. Хубаво, но слѣдъ двѣ години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: не е червено вече лицето. Тамъ е погрѣшката, че ти повѣрва въ червеното лице. Ти трѣбваше да повѣрвашъ въ Любовта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи единъ свѣтълъ, свѣтящъ образъ, съ единъ мекъ гласъ, съ една разумность въ очитѣ. Когато Любовта дойде въ къщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе миръ и радостъ, и когато си свърши работата, ще си излѣзе навънъ и ще отиде на друго мѣсто. Тя има остро ухо. Щомъ усѣти, че ти имашъ нужда отъ нея, веднага пакъ ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърчава ги, за да могатъ да понесатъ всичкитѣ мъчности. Тя казва